

Motion till riksdagen 2008/09:Kr307

av Lars Ohly m.fl. (v)

Kulturpolitik – för scenkonst, litteratur och amatörkultur

1 Sammanfattning

I motionen föreslår Vänsterpartiet att Sverige får en kulturlag som kan lyfta upp kulturen och ge kraft åt den kulturpolitiska debatten. Det ska vara en lag som säkrar en jämlik tillgång till kultur över hela landet och samtidigt tydliggör ansvaret för att detta sker. Vi fortsätter att driva våra krav på kostnadssäkring av kulturanslagen på genomförande av handlingsprogram för dansen, trygghetssystem för konstnärerna, fler musikgenrecentrum och stöd till arrangörsföreningar liksom på stöd till regionala institutioner och därtill litteratur och bibliotek för dem som i dag har sämst tillgång till detta. Vi för fram förslaget att göra Unga Klara till en nationell scen för barn- och ungdomsteater liksom för fortsatt forskning och utveckling av scenkonsten. Vi menar att nya arbetsformer inom scenkonsten, som *community art* eller deltagarkonst, måste ges uppmärksamhet och stöd från politikernas sida samtidigt som amatörkulturen främjas. Vi har här valt ut områdena scenkonst, litteratur och amatörkultur som exempel på vad vi vill med kulturpolitiken. I motion 2008/09:Kr369 redovisar vi den fullständiga listan över våra krav på kultur- och idrottspolitikens område. Förutom 700 miljoner kronor till dessa ändamål begär vi att 300 miljoner kronor tas från Svenska Spels vinst för barnkultursatsningar. Vänsterpartiets förstärkning inom kulturpolitiken kommer att skapa fler jobb för kulturarbetare.

Fel! Okänt namn på

2 Innehållsförteckning

1	Sammanfattning.....	1
3	Förslag till riksdagsbeslut.....	3
4	Bakgrund.....	5
5	Kulturlag.....	5
6	Kostnadssäkring av kulturanslagen.....	6
7	Trygghetssystemen inom kultursektorn.....	6
8	Scenkonst.....	7
9	En icke-diskriminerande och inkluderande scenkonst.....	7
10	Unga Klara nationell scen för barn- och ungdomsteater.....	8
11	Riksteatern.....	8
12	Svenska rikskonserter.....	9
13	Teater-, dans- och musikallians.....	9
14	Den fria scenkonsten.....	9
15	Handlingsprogram för dansen.....	10
16	<i>Community art</i> – modell för scenkonst.....	10
17	Regionala och lokala scenkonstinstitutioner samt konsulenter.....	11
18	Centrumbildningarna.....	11
19	Arrangörsstöd.....	12
20	Handlingsplan för folk- och världsmusik.....	12
21	Musikgenrecentrum.....	12
22	Litteratur, bibliotek, tidskrifter.....	13
23	Litteratur, tidskrifter.....	13
24	Bibliotek.....	15
25	Skolbibliotek.....	16
26	Arbetsplatsbibliotek.....	16
27	Institutionsbibliotek.....	17
28	De nationella minoriteternas bibliotek.....	17
29	Bibliotek för döva.....	17
30	Amatörkultur.....	18
31	I lagen om socialavgifter stadgas att.....	18
32	Samarbete mellan amatörer och professionella.....	19

3 Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen begär att regeringen återkommer med förslag till en kulturlag i enlighet med vad som anförs i motionen.
2. Riksdagen begär att regeringen snarast återkommer med förslag till en modell för kostnadssäkring av samtliga kulturanslag.
3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att regeringen snarast bör lägga fram förslag till beslut angående scenkonstnärernas trygghetssystem, även innefattande en långsiktig lösning på frågan om scenkonstpensionerna.
4. Riksdagen beslutar att avsätta 30 miljoner kronor utöver regeringens förslag till anslag 2:1 för sångares och dansares pensioner.
5. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med en åtgärdsplan för en icke-diskriminerande och inkluderande scenkonst.
6. Riksdagen beslutar att till anslag 2:1 avsätta 15 miljoner kronor för att göra Unga Klara till en nationell scen för barn- och ungdomsteater.
7. Riksdagen beslutar att till anslag 2:1 avsätta 11 miljoner kronor till Riksteaterns verksamhet utöver vad regeringen föreslagit.
8. Riksdagen beslutar att till anslag 2:1 Svenska rikskonserter lägga tillbaka 10 miljoner kronor.
9. Riksdagen beslutar att till anslag 1:2 avsätta 10 miljoner kronor utöver vad regeringen föreslagit för utveckling av Teateralliansen i enlighet med vad som anförs i motionen.
10. Riksdagen beslutar att utöver regeringens förslag avsätta 60 miljoner kronor till anslag 2:3 för förstärkning av stödet till den fria scenkonsten.
11. Riksdagen beslutar att avsätta 5 miljoner kronor till anslag 2:3 för lösning av problemet med den fria scenkonstens pensioner.
12. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att den fria scenkonsten ska ha rätt till treåriga avtal.
13. Riksdagen beslutar att till anslag 2:3 avsätta 15 miljoner kronor utöver regeringens förslag för genomförande av Handlingsprogram för dansen.
14. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att återkomma med förslag till hur community-art och community-teater kan främjas i Sverige.
15. Riksdagen beslutar att till anslag 2:2 avsätta 60 miljoner kronor utöver vad regeringen föreslagit till regionala scenkonstinstitutioner samt scenkonstkonsulenter.
16. Riksdagen beslutar att till anslag 1:2 avsätta 5 miljoner kronor utöver vad regeringen föreslagit för centrubildningar i enlighet med vad som anförs i motionen.
17. Riksdagen beslutar att till anslag 2:3 avsätta 5 miljoner kronor utöver regeringens förslag till medel som kan sökas av arrangörsföreningar.
18. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att regeringen skyndsamt bör ta fram förslag till en handlingsplan för folk- och världsmusiken.

Fel! Okänt namn på

19. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om musikgenrecentrum.
20. Riksdagen beslutar att till anslag 3:2 avsätta 5 miljoner kronor till läsfrämjande åtgärder utöver regeringens förslag.
21. Riksdagen beslutar att till anslag 3:2 avsätta 5 miljoner kronor utöver regeringens förslag till framtagande av barnböcker och tidskrifter för nationella och invandrade minoriteter i enlighet med vad som anförs i motionen.
22. Riksdagen beslutar att till anslag 3:2 avsätta 2 miljoner kronor för framtagande av barnböcker på teckenspråk.
23. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma till riksdagen med förslag till utformning av ett fungerande distributionssystem för papperstidskrifter.
24. Riksdagen beslutar att anslaget för stöd till tidskrifter 3:2 utökas med 5 miljoner kronor och därmed också inrymmer stöd till nättidskrifter.
25. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att regeringen snarast bör återkomma med förslag till en samordning av biblioteken på olika samhällsområden.
26. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att regeringen bör tillsätta en arbetsgrupp bestående av fackfolk och biblioteksanvändare med uppdrag att utarbeta ett förslag till idéprogram för 2000-talets bibliotek.
27. Riksdagen beslutar att till anslag 3:1 avsätta 10 miljoner kronor utöver regeringens förslag för att stärka läns- och regionbiblioteken.
28. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att kravet på skolbibliotek måste skrivas in i skollagen och att därvid preciseras vad som får kallas ett skolbibliotek.
29. Riksdagen beslutar att till anslag 1:2 avsätta 10 miljoner kronor utöver regeringens förslag för främjande av arbetsplatsbibliotek i enlighet med vad som anförs i motionen.
30. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att återkomma med förslag till ansvarsfördelning när det gäller att få till stånd en fungerande biblioteksservice såväl inom omsorgsverksamheter och sjukvård som inom kriminalvården.
31. Riksdagen beslutar att till anslag 3:1 avsätta 2 miljoner kronor utöver regeringens förslag till en sverigefinsk bibliotekslånecentral i enlighet med vad som anförs i motionen.
32. Riksdagen beslutar att till anslag 3:1 avsätta 1 miljon kronor utöver regeringens förslag till Resursbibliotek för döva i enlighet med vad som anförs i motionen.
33. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att en arbetsgrupp, bestående av representanter för Ungdomsstyrelsen, Folkbildningsrådet och amatörkulturens samarbetsgrupp (ax), bör ges i uppdrag att utreda hur det övergripande ansvaret för amatörkulturen ska utformas.

34. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med förslag till anpassning av bidragsregler så att de inte hindrar åldersintegrerad verksamhet.
35. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att regeln om ett halvt prisbasbelopp också bör gälla kulturföreningar.
36. Riksdagen beslutar att till anslag 1:2 avsätta 25 miljoner kronor för amatörföreningarnas centralorganisationer utöver regeringens förslag.
37. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma till riksdagen med förslag till ett regelverk anpassat för att främja amatörkulturens utveckling och möjligheter till samverkan mellan amatörer och professionella.

4 Bakgrund

På 1960-talet blev det ett genombrott för den statliga kulturpolitiken med stöd till många kulturverksamheter. Debatten ledde till en brett sammansatt utredning 1972 som blev 1974 års kulturpolitiska proposition med kulturpolitiska mål antagna av en enig riksdag. Under 1980- och 1990-talen stannade dock expansionen upp när vänsterns syn på solidaritet och samhällsligt ansvar för kulturlivet tappade mark till fördel för nyliberala idéer.

I dag har riksdagen övergivit den eniga politiken. De kulturpolitiska målen, även i 1996 års utformning där de fått en starkare internationell prägel, har kallats föråldrade.

Vänsterpartiet står upp för en fortsatt solidarisk kulturpolitik och en kulturpolitik som samtidigt står i samklang med en tidsålder som bjuder på helt nya möjligheter och utmaningar. Vi ser kulturens värde för samhället och jämför det med vad den kostar i dag. Vi ser också vad samhället de facto har råd med – och ser därmed ingen anledning att acceptera att det inte skulle gå att tillföra mer samhällsliga medel till kulturen.

5 Kulturlag

Sverige behöver en kulturlag. Med en sådan lag skulle kultursektorn ges den tyngd och det status som tillkommer den som offentligt ansvarsområde. Lagen bör behandla och ta ett helhetsgrepp på enskilda myndigheters ansvar. Den ska inte reglera prioriteringar eller anslagsgivning utan komplettera, alternativt inkludera, existerande lagar på kulturområdet. Den ska tydliggöra vilket ansvar myndigheterna har att främja ett brett spektrum av kulturverksamheter och ge alla i landet möjlighet och anledning att delta i kulturaktiviteter och uppleva en mångfald av kulturella uttryck. Eftersom ansvaret för kulturen är uppdelat mellan stat, regioner och kommuner ska lagen klar-

Fel! Okänt namn på

göra ansvarsfördelningen mellan dessa. I arbetet med lagen bör givetvis erfarenheter från motsvarande arbete i Norge tas till vara.

Riksdagen bör begära att regeringen återkommer med förslag till en kulturlag i enlighet med vad som anförs i motionen.

6 Kostnadssäkring av kulturanslagen

Vänsterpartiet har länge drivit kravet på pris- och löneomräkning av samtliga kulturanslag, ofta med hänvisning just till den fria scenkonsten. Allianspartiernas företrädare i kulturutskottet uttalade sig våren 2006 för att anslaget till de fria grupperna och Teateralliansen ska omfattas av en årligen återkommande pris- och löneomräkning och för att regeringen dessutom skulle ta ett helhetsgrepp kring inflationssäkring av anslagen på hela kulturområdet. Men ännu 2008 har ingenting hänt – utom att den borgerliga regeringen i budgetpropositionen för 2008 sagt att den anser att pris- och löneomräkningen i stort sett fungerar bra och att man för närvarande inte har någon avsikt att se över eller byta modell för pris- och löneomräkningen.

Vänsterpartiet kan inte nöja sig med denna helomvändning från de borgerliga politikernas sida utan begär att man följer upp tidigare tillkännagivanden från riksdagens sida och snarast återkommer med förslag till en modell för kostnadssäkring av samtliga kulturanslag. Detta bör riksdagen ge regeringen i uppdrag.

7 Trygghetssystemen inom kultursektorn

I och med att antalet fasta anställningar vid institutionerna sjunkit dramatiskt under senare årtionden växer också behovet av frilansande konstnärer. Den konstnärliga arbetsmarknaden uppvisar många särdrag, vilket innebär att problemen som rör arbetslöshetsförsäkringar och socialförsäkringar måste få en lösning som är anpassad till branschens verklighet. Utredningen *Konstnärerna och trygghetssystemen* från 2003 ledde så småningom till att Konstnärsnämnden fick i uppdrag att presentera en fördjupad analys av konstnärernas föränderliga arbetsmarknad. Nämnden redovisade sitt uppdrag i en rapport *Konstnärerna i kulturpolitiken* i december 2007. I betänkandet 2007/08:KrU11 anför kulturutskottet att man bör avvakta den fortsatta beredningen av Konstnärsnämndens rapport. Konstnärerna har nu avvaktat sedan 2003, och regeringen har i samband med beslut om försämrade a-kassa m.m. lovat presentera lösningar på problemet med konstnärernas försörjning. Regeringen måste nu lägga fram förslag till beslut angående trygghetssystemen, ett beslut som också innefattar en långsiktig lösning på frågan om scenkonstpensionerna. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

Vänsterpartiet avsätter i sin budget 30 miljoner utöver regeringens förslag, eftersom vi menar att frågan om sångares och dansares pensioner måste tas

upp med högsta prioritet och inte kan vänta ytterligare år på en långsiktig lösning. Riksdagen bör besluta att avsätta 30 miljoner kronor utöver regeringens förslag till anslag 2:1 för sångares och dansares pensioner.

8 Scenkonst

I Sverige finns ett brett intresse för teater och dans. De professionella scenerna i hela landet har årligen sammanlagt ca 6 miljoner besök. Det är politikens ansvar att ge scenkonsten i landet förutsättningar att utvecklas och expandera vare sig den skapas på institutioner eller av fria grupper och koreografer.

9 En icke-diskriminerande och inkluderande scenkonst

Kulturutskottet anför i sitt betänkande 2007/08:KrU11 att ett aktivt arbete pågår för att främja en mer jämställd scenkonst. Det är svårt att känna sig övertygad om detta när man t.ex. läser betänkandet av Kommittén för jämställdhet inom scenkonstområdet *Plats på scen* (2006) eller Teaterförbundets guide till jämställdhet *I väntan på vadå?* (2007). Här visas gång på gång hur patriarkala strukturer reproducerar sig själva och hur man ”gör som man alltid gjort” trots regleringsbrev och jämställdhetsplaner.

Scenkonsten ska vara icke-diskriminerande utifrån kön, klass, sexuell läggning, etnicitet, funktionshinder osv. Det betyder att kvinnor och män ska ha lika goda möjligheter till utbildning, arbete, karriär, anslag och stipendier inom varje konstområde. Könsidentitet får lika lite som etnicitet utgöra hinder. Funktionsnedsättning ska inte betraktas som handikapp. Det ligger på arbetsgivare och utbildare att försöka avlägsna hinder som gör att någon har svårt att klara en uppgift.

Det finns gott om exempel på att en konstnärs kön eller etnicitet placerad i ett icke förväntat sammanhang skapar nya konstnärliga kvaliteter. Vi menar att det står klart att det inte är tillräckligt med regleringsbrev, jämställdhets- och mångfaldsplaner. Institutioner och andra verksamheter som åtnjuter samhällets stöd måste, om de inte kan visa på godtagbara skäl, märka av att samhället reagerar om de inte lever upp till sina åtaganden. Vi upprepar därför förra årets krav och begär att regeringen återkommer med en åtgärdsplan för en icke-diskriminerande och inkluderande scenkonst. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

Fel! Okänt namn

10 Unga Klara nationell scen för barn- och ungdomsteater

Det saknas i Sverige i dag en nationalscen med övergripande ansvar för scenkonst för barn och unga. Visserligen arbetar man på många håll med teater för barn, men ingen institution har ansvaret för utvecklingen av och forskningen runt denna form av scenkonst. Många framträdande scenkonstnärer i landet har genom åren utbildats inom ramen för Stockholms stadsteaters verksamhet vid scenen Unga Klara, som nu också har ett nära samarbete med Dramatiska institutet. Inom Unga Klara föddes en gång tonårsteatern. Här har barnteatern utvecklats till en konst av internationell klass. Vänsterpartiet menar att det är hög tid att man tar ett nationellt ansvar för Unga Klaras verksamhet. Det är ett stort ansvar att se till att den behålls inom landet och får fortsätta att utveckla scenkonsten, främst för barn och unga. Som det alltid är med verklig konst för en sådan utveckling också med sig en utveckling av teatern för alla åldrar. Riksdagen bör besluta att under anslag 2:1 anslå 15 miljoner kronor för att göra Unga Klara till en nationell scen för barn- och ungdomsteater.

11 Riksteatern

Inom Riksteatern arbetar man med såväl vuxenteater som scenkonst för barn och unga. Här ryms också internationellt uppmärksammade verksamheter som den teckenspråkiga Tyst Teater och den för danskonsten så viktiga Cullbergbaletten. Riksteatern är vår turnerande nationalscen, en ideell förening som ägs av medlemmarna i de 230 riksteaterföreningarna, därmed är den en av våra allra största folkrörelser. Här betonas medborgarperspektivet, dvs. att människorna deltar i processen redan innan besluten fattas. Denna utveckling av verksamheten innebär också att nya typer av medlemsföreningar tillkommit. Man spelar teater i hela landet – hittills på ca 300 orter – och även utomlands.

Förra året nådde man en publik på över en halv miljon med de egna föreställningarna och därtill ytterligare en dryg halv miljon, huvudsakligen unga under 14 år, genom regional förmedlingsverksamhet. Sammanlagt handlar det om ca 1,2 miljoner teaterbesök – till en kostnad per besökare som vida understiger vad andra scenkonstinstitutioner kan visa upp. Riksteatern har skrivit samarbetsavtal med samtliga regionteatrar i landet, och man är noga med att påpeka att det gäller att inte ställa olika verksamheter mot varandra utan att hitta vägar att samarbeta och stärka varandra, att utöka den gemensamma publiken till att omfatta nya grupper.

Urholkningen av Riksteaterns anslag, genom att man inte fått full kompensation för kostnadsökningar, har nu pågått så länge att själva det uppdrag man fått från staten hotas – detta samtidigt som utvecklingen när det gäller medlemmar och aktivitet ute i landet varit mycket god. I årets budgetproposition avsätter regeringen behövliga 10 miljoner mer än förra året till Riksteaterns

verksamhet. Det motsvarar dock inte de behov teatern har för att leva upp till de nya uppdragen. Riksdagen bör besluta att till anslag 2:1 avsätta 11 miljoner kronor till Riksteatern utöver regeringens förslag.

12 Svenska rikskonserter

Av regeringens budgetförslag framgår att man vill sänka bidraget till Svenska rikskonserter med 10 miljoner kronor eftersom man avser att ompröva deras uppdrag. Vänsterpartiet är inte främmande för utveckling och översyn av uppdrag men kan inte acceptera att man beslutar att skära i verksamhetsbidraget innan det finns något beslut om hur det nya uppdraget ska se ut. Vi lägger därför i vårt budgetförslag tillbaka 10 miljoner kronor till Svenska rikskonserter. Riksdagen bör besluta att till anslag 2:1 Svenska rikskonserter lägga tillbaka 10 miljoner kronor.

13 Teater-, dans- och musikallians

Ett påbörjat system för att lösa en del av problemen med de frilansande konstnärernas bristande trygghetssystem är inrättandet av den s.k. alliansmodellen, som numera omfattar, teater-, dans- och musikallians. Dessa institutioner är dock beroende av successiv utbyggnad, om de på allvar ska tjäna det syfte som angavs när Teateralliansen kom till. Denna var från början avsedd att byggas ut till dubbla det antal platser den har i dag. Sedan dess har antalet fasta anställningar för skådespelare minskat ytterligare och antalet frilansare därmed ökat. Dansalliansen befinner sig i dag i ett stadium med nyligen genomförd första utbyggnad och Musikalliansen söker ännu sin utformning, varför en utbyggnad av Teateralliansen i dagens läge får ses som prioriterad. Riksdagen bör besluta att till anslag 1:2 avsätta 10 miljoner kronor utöver regeringens förslag.

14 Den fria scenkonsten

För 2009 föreslår regeringen en höjning med 9,3 miljoner, vilket givetvis är väldigt välkommet men helt otillräckligt. Vill vi kunna ställa krav på den fria scenkonsten – kollektivavtal och anständiga löner, inte a-kassa utan anställningar under repetitionsperioderna osv. Då måste vi också som politiker se till att detta görs möjligt. Riksdagen bör besluta att utöver regeringens förslag avsätta 60 miljoner kronor till anslag 2:3 för förstärkning av stödet till den fria scenkonsten.

Dessutom bör riksdagen besluta att avsätta 5 miljoner kronor till anslag 2:3 för lösning av problemet med den fria scenkonstens pensioner.

Fel! Okänt namn på

Precis som scenkonstinstitutionerna måste teater-, musik- och dansgrupper kunna arbeta med viss framförhållning utan att årligen behöva oroa sig för nästa års anslag. Det är inte bra för den konstnärliga processen att konstnärerna varje år måste ägna tidsödande arbete åt att söka och redovisa anslag för löpande verksamhet. Den ändring som hittills åstadkommits, att det med hjälp av s.k. bemyndiganden ska finnas viss möjlighet att åstadkomma en förlängning på ett år, kan inte ses som tillräcklig. Längre avtalsperioder ger bättre förutsättningar för utveckling och kvalitet. Treåriga avtal bör slutas med den fria scenkonsten. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

15 Handlingsprogram för dansen

Det handlingsprogram för dansen som Kulturrådet lade fram i mars 2005 stakade upp nya vägar och satte upp nya mål för en politik för danskonsten. Men trots mycket tal om vad först den förra regeringen och nu denna regering velat göra för dansen har inte mycket skett. Särskilda insatser behövs för att främja dansen bland barn och unga, men det är ont om dansfrämjande arbete såväl i skolorna som i samhället i stort, och det finns i branschen en fruktan för att dansen aldrig kommer att få egna institutioner jämförbara med andra konststarters. Riksdagen bör besluta att till anslag 2:3 avsätta 15 miljoner kronor utöver regerings förslag för genomförande av Handlingsprogram för dansen.

16 Community art – modell för scenkonst

Vad händer med scenkonsten när den krockar med verkligheten frågade man sig i programtexten inför den konferens om ”den gränslösa scenens möjligheter”, om projekt utanför de traditionella arenorna, som hölls i Lund i mars 2008. *Community*-teater är ett sätt att nå dem som inte självmant hittar till teater- och dansscenerna. Det kan handla om att samla människor som får berätta historier som är viktiga för dem, vilket ibland leder till att man tillsammans gör en pjäs och spelar upp den (alternativt gör man kanske en utställning eller en bok). Den professionella teatern finns där som stöd och drivkraft. På detta sätt möter nya berättelser den professionella teatern och får en scen och en chans att nå ut.

Community-teater eller *community art* är en starkt växande internationell rörelse. I Afrika, Asien, Sydamerika, USA och Australien arbetar man med teater enligt *community art*-modellen, och på många håll i Europa är *community art* ett känt begrepp. I Botkyrka jobbar teaterarbetare från Riksteatern med ett samarbetsprojekt med Hyresgästföreningen, och vid Tornedalsteatern handlar det om att människor som tidigare aldrig fått höra sitt språk, meänkieli, talat på scen nu får göra det. I Malmö arbetar en fri teatergrupp med att ”synliggöra de osynliga”. Man planerar tillsammans med skolorna och kommunen ett projekt med mellanstadieeleverna i fem olika stadsdelar. Gruppen

har också gjort föreställningar med multihandikappade barn. Otaliga andra modeller och samarbeten är möjliga. Men man poängterade att strukturerna inom teatervärlden i Sverige i dag inte är lämpade för att nå breda grupper och menade att det borde finnas någon myndighet som ansvarar för detta. Institutionsteatrarnas och de fria gruppernas anslag är inte tilltagna så att de räcker till ytterligare uppdrag utöver dem de redan är ålagda, och det finns heller ingen anledning att slåss med amatörteaterföreningarna om ytterst magra anslag. Regeringen bör återkomma med förslag till hur *community art* och *community*-teater kan främjas i Sverige. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

17 Regionala och lokala scenkonstinstitutioner samt konsulenter

Strukturen för den regionala och även lokala scenkonsten är i stort behov av förstärkning. Institutionerna skär ned och kan inte längre upprätthålla den verksamhet som politikerna uppdragit åt dem att driva. Var och varannan dag kommer nya larm om uppsägningar och nedskärningar av verksamheter. Dans-, musik- och teaterkonsulenter saknas på alltför många håll. Ska vi ha en kulturpolitik för människor i hela landet måste infrastrukturen bestående av dessa institutioner och konsulenter upprätthållas och även stärkas. Riksdagen bör besluta att till anslag 2:2 avsätta 60 miljoner kronor utöver vad regeringen föreslagit till regionala scenkonstinstitutioner samt scenkonstkonsulenter.

18 Centrumbildningarna

Centrumbildningarna fyller en oundgänglig funktion för det icke institutionsbundna kulturlivet – som samarbetsorgan, informatörer, opinionsbildare och förmedlare av uppdrag. Kulturrådet förmedlar resurser till centrumbildningarna. De arbetsförmedlande pengarna är en omfördelning där arbetsmarknadspolitiska medel omvandlar till jobb i stället för arbetsmarknadspolitiska insatser. I och med att man har slutit kollektivavtal inom centrumbildningarnas områden har dessa blivit arbetsgivarparter och måste bl.a. hålla en juridisk kompetens som sådana. För uppgifterna ekonomisk och juridisk rådgivningsverksamhet har de inte fått någon kompensation. Riksdagen bör besluta att till anslag 1:2 avsätta 5 miljoner kronor för scenkonstens centrumbildningar utöver regeringens förslag.

Fel! Okänt namn

19 Arrangörstöd

För att scenkonsten, inte minst musiken, ska nå ut i landet krävs arrangörer. I arrangörsföreningarna arbetar kvinnor och män, unga och gamla ideellt, oftast med mycket knappa resurser. Förutom att det är en verksamhet som kräver ekonomi om vi ska ha rätt att räkna med den kontinuerligt krävs också tillgång till utbildning för dem som gör jobbet. Riksdagen bör besluta att till anslag 2:3 avsätta 5 miljoner kronor utöver regeringens förslag till medel som kan sökas av arrangörsföreningar.

20 Handlingsplan för folk- och världsmusik

Den motion om ett rättmätigt utrymme för folk- och världsmusiken samt världsdansen som Vänsterpartiet lämnade in under föregående verksamhetsår besvarades i bet. 2007/08:KrU11 med en hänvisning till att det i 2008 års budget avsattes 10 miljoner kronor årligen i tre år i en särskild satsning för att främja etnisk och kulturell mångfald. När nu de närmare riktlinjerna för hur dessa medel ska användas presenterats av regeringen kan vi inte se att de i märkbar utsträckning kommit att främja folk- och världsmusik eller dans.

I Riksrevisionsverkets rapport 2008:14 tar man i kritiken av Kulturrådets verksamhet upp problemet att traditionella, etablerade konstformer lätt får företräde framför nya konstområdes- och genreöverskridande verksamheter. Vänsterpartiet vill inte ställa olika genrer mot varandra. Det ekonomiska utrymmet för kulturen motsvarar som helhet inte den betydelse kulturen har för samhället. Men det behövs också nya tankegångar hos myndigheterna och anpassning till det som händer inom kulturlivet. Det räcker inte att bara säga ”internationalisering”. När det gäller kulturella uttryck finns hela världen i Sverige här och nu. Det bör vi anpassa oss till, för vår egen skull. Och då gäller det inte att se ”den andre” i vissa uttryck och ”det svenska” i andra, utan att se den kreativa, spännande helheten.

Regeringen bör skyndsamt ta fram förslag till en handlingsplan för folk- och världsmusiken. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

21 Musikgenrecentrum

Det finns en obalans mellan musikgenrerna där vissa gynnas och andra därmed missgynnas. Genom att olika musikgenrer utövas i skilda miljöer och med skilda förutsättningar omfattas de i olika grad av de statliga insatserna. När det gäller samhällsstöd till musik dominerar exempelvis fortfarande den klassiska musiken.

Mångfalden av musikgenrer, som är en fantastisk tillgång för musiklivet som helhet och för hela samhället, kan bli ett hot mot musiklivet som helhet när de ska kämpa om samma resurser. Vänsterpartiets åsikt är att alla genrer måste få leva och utvecklas, nya måste få växa fram och de olika genrererna mötas för ömsesidigt utbyte och inspiration.

Regeringen bör återkomma med förslag till hur fler musikgenrecentrum kan inrättas utan att det innebär att man måste dra ned på de satsningar som hittills gjorts på vissa genrer. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

22 Litteratur, bibliotek, tidskrifter

När Mats Söderlund, ordförande för Sveriges Författarförbund, öppnade den internationella litteraturkonferensen i Stockholm sommaren 2008 beskrev han i sitt anförande litteraturen som ett globalt blodomlopp som för människor och deras berättelser samman.

Litteraturen är därmed också en demokratins grundsten. Demokrati förutsätter yttrandefrihet, och yttrandefriheten kräver att litteraturen är fri och har livsrum. Det handlar inte enbart om att det inte får finnas censur utan lika mycket om att alla i ett samhälle ska ha tillgång till litteraturen, till böcker och tidskrifter på eget språk och andras, och att det ska finnas avgiftsfria bibliotek tillgängliga för alla. De avgiftsfria folkbiblioteken hör till grundvalarna i arbetarrörelsens kulturpolitik, och även de borgerliga partierna har sedermera stått bakom den politiken.

Men tyvärr har det på senare år skett mycket allvarliga nedskärningar inte minst på biblioteksområdet. Filialer har lagts ned, bokbussar har slutat gå, arbetsplatsbibliotek har försvunnit och de kommunala folkbiblioteken har skurit ned på både öppettider och medieanslag. Därtill kommer alla de nya behov som den tekniska utvecklingen för med sig och den stora mängd olika språk som talas och läses av besökarna.

Inom EU kan vi se oroande tendenser till inskränkningar i medborgarnas fria tillgång till bibliotek – avgifter införs och mediebeståndet populariseras ibland på ett sätt så att det utarmas till sitt innehåll.

23 Litteratur, tidskrifter

Litteratur-Sverige led ett svårt nederlag när anslaget till *En bok för alla* skars bort i 2008 års budget – detta trots allvarliga protester från så gott som alla berörda parter. Att ersätta *En bok för alla*s (Ebfa) anslag på drygt 10 miljoner kronor med ett sökbart anslag om 3 miljoner för läsfrämjande åtgärder kan inte anses vara seriös kulturpolitik. Av dessa pengar har Ebfa under 2008 beviljats 100 000 kronor för en förstudie om att vidga Läs för mej pappa-modellen till andra folkrörelseorganisationer än fackliga. Tillsammans med

Fel! Okänt namn på

de pengar ABF och Studieförbundet Vuxenskolan bidrar med räcker budgeten nu till 3–4 pappaträffar om året i stället för de 11–12 som genomfördes när Ebfa kunde bidra med både projektledning och böcker.

I övrigt fortsätter man med bokutgivning till så låga priser som möjligt, men för läsfrämjande projekt är man hänvisad till att söka Kulturrådets läsfrämjande medel. För att säkra Ebfas läsfrämjande verksamhet bör riksdagen besluta att till anslag 3:2 avsätta 5 miljoner kronor till läsfrämjande åtgärder utöver regeringens förslag.

Läsfrämjande insatser tjänar inte mycket till om det inte finns böcker att läsa. Böcker och tidskrifter till olika minoriteter – nationella minoriteter, vissa invandrade minoriteter likaväl som teckenspråkiga eller synskadade – kan inte produceras och säljas på en kommersiell marknad eftersom den tilltänkta mottagargruppen är för liten och ofta dessutom resurssvag. Här behövs en nationell insats, i första hand för att tillgodose barnens behov. Ibland kan den insatsen kombineras med ett internationellt eller internordiskt samarbete.

Det finns också i vissa fall behov av särskilt stöd till tidskrifter på svenska när dessa vänder sig speciellt till en nationell minoritet som förlorat sitt språk eller som saknar gemensamt skriftspråk eftersom det, som exempelvis hos romerna, finns så många olika varieteter av språket.

Riksdagen bör besluta att till anslag 3:2 avsätta 5 miljoner kronor utöver regeringens förslag till framtagande av barnböcker och tidskrifter för nationella och invandrade minoriteter i enlighet med vad som anförs i motionen.

Riksdagen bör också besluta att till anslag 3:2 avsätta 2 miljoner kronor för framtagande av barnböcker på teckenspråk.

I och med årets budget fick Kulturrådet regeringens tillstånd att använda en del av pengarna avsedda för kulturtidskrifter till att stödja tidskrifter som endast har nätutgivning. Vänsterpartiet har tidigare motionerat om att det behövs stöd till de alltför och allt viktigare nättidskrifterna, dock inte på bekostnad av fattiga papperstidskrifter. Dessa lider redan av de kraftigt höjda avgifterna för distribution i och med att distributionen av tidskrifter i det närmaste monopoliserats.

Kvar står Nätverkstan som distributör för dem som inte har råd med Bonnierdominerade distributionsbolaget Tidsam eller Pressbyrån som numera ägs av det internationella bolaget Reitan. Den närmast ideellt verkande Nätverkstan har inte på långt när samma möjligheter som de stora distributörerna och nå ut i hela landet till boklådor, kiosker och allmänhandel. Därtill kommer att stödet som skulle gå till tidskrifterna genom att biblioteken erbjuds ett mindre antal tidskrifter på statens bekostnad inte fungerar tillfredsställande. Dels utnyttjas erbjudandet inte i den utsträckning man förväntat sig, dels innebär det för fattiga tidskrifter att de säljer färre antal exemplar till fullpris.

Regeringen bör återkomma till riksdagen med ett förslag till utformning av ett fungerande distributionssystem för papperstidskrifter. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

Riksdagen bör besluta att anslaget för stöd till tidskrifter 3:2 utökas med 5 miljoner kronor och därmed också inrymma stöd till nättidskrifter.

24 Bibliotek

Det finns bibliotek inom en mängd olika samhällssektorer. Nedan berörs ett antal sådana. Det finns också ett tal- och punktskriftsbibliotek. Därutöver finns högskolebibliotek, folkhögskolebibliotek och fristående bibliotek med offentliga anslag, exempelvis Finska biblioteket i Stockholm. Det är dags att ta ett helhetsgrepp på biblioteksväsendet. De olika datasystemen är inte alltid kompatibla med varandra och personalen har således svårt att hitta det en låntagare efterfrågar om det finns inom ett annat område. Det försvårar också ett rationellt utnyttjande av personalresurser och andra resurser. Vänsterpartiet anser att regeringen snarast bör återkomma med förslag till samordning av biblioteken på olika samhällsområden. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

I budgetpropositionen för 2008 lovade regeringen att ”stärka bibliotekens roll och säkerställa tillgängligheten i framtiden” genom att utvärdera bibliotekslagen. Vänsterpartiet ser med viss oro fram emot resultatet av den utvärderingen, som kommer att presenteras i den stora kulturutredningen i början av 2009. Bibliotekslagen ger i dag alltför oprecisa ramar för folkbiblioteksverksamheten. Den har inte kunnat hindra att filialer och bokbussar lagts ned, inte heller att anslagen för bokinköp beskurits eller att öppettiderna kortats. Kulturministern har uttalat att hon inte tror på kvalitetsmål för biblioteken men att hon gärna ser att ”några bibliotek” läggs ut på entreprenad (Författaren nr 1:2008).

Det är svårt att ställa samma krav på ett entreprenadbibliotek som drivs av ett aktiebolag som på ett kommunalt bibliotek. Vänsterpartiet ser det som en grundläggande demokratifråga att värna folkbiblioteken i offentlig regi, ge dem tillräckliga resurser för en verksamhet med hög kvalitet och god tillgänglighet. Men folkbiblioteken måste också hela tiden kunna utvecklas och anpassa sig till samhällets och teknikens utveckling.

Därför upprepar vi vårt krav från tidigare motioner att regeringen bör tillsätta en arbetsgrupp bestående av fackfolk och biblioteksanvändare med uppdrag att utarbeta ett förslag till idéprogram för 2000-talets bibliotek. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

Läns- och regionbiblioteken ska bistå folkbiblioteken med kompletterande medieförsörjning. De har ansvar för lånecentraler och depåbibliotek, för utvecklingsarbete och samordning av de kommunala biblioteken. Ett sätt för staten att stärka biblioteken även på kommunal nivå är alltså att stärka läns- och regionbiblioteken. Riksdagen bör besluta att till anslag 3:1 avsätta 10 miljoner kronor utöver regeringens förslag för att stärka läns- och regionbiblioteken.

Fel! Okänt namn

25 Skolbibliotek

Bibliotekslagen tar också upp att det inom grund- och gymnasieskolan ska finnas lämpligt fördelade skolbibliotek för att stimulera skolelevernas intresse för läsning och litteratur samt tillgodose deras behov av material för utbildningen. Här står intresset för läsning och litteratur före behovet av material för undervisningen. Det är helt rätt eftersom det enligt samstämmiga forskare fungerar så att den som läser mycket och gärna också har lättare att ta till sig undervisningen. Tyvärr är bibliotekslagens skrivning alltför oprecis för att vara ett rättesnöre för fungerande skolbibliotek.

Ett ”skolbibliotek” i dag kan vara alltifrån ett par bokhyllor i ett rastrum till ett välförsett bibliotek med utbildad personal och öppettider som gör det tillgängligt för eleverna under hela skolveckan. Dessutom är det inte känt i alla skolor att bibliotekslagen innehåller den här bestämmelsen eftersom skolans juridiska styrmedel annars är skollagen.

Vi ser även hur många av de privata skolor som startats under senare år tydligt nedprioriterat skolbiblioteken i synnerhet när vinstintresse fått styra verksamheten.

Vänsterpartiet menar att kravet på skolbibliotek måste skrivas in i skollagen och att det därvid preciseras vad som får kallas ett skolbibliotek. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

26 Arbetsplatsbibliotek

Från början var arbetsplatsbiblioteken finansierade av kommunerna med stöd av statliga bidrag som en del av folkbibliotekens uppsökande och läsfrämjande verksamhet. Sedan kom de under 1980- och 1990-talen att alltmer finansieras av facken och även arbetsgivarna. När sedan dessa av olika anledningar tappade intresset för verksamheten minskade antalet arbetsplatsbibliotek från ca 1 000 i början av 1990-talet till 380 år 2003. I dag uppskattar man att det finns ett drygt tusental (*Bibliotek i skymundan*, Kulturrådet 2004).

Det statliga bidraget till arbetsplatsbiblioteken avskaffades 1993. Statliga stödpengar går numera i viss mån att söka från anslaget för kultur i arbetslivet, som dock ska räcka även till en rad andra ändamål. Tyvärr har beslutet att dra in stödet till *En bok för alla* blivit ytterligare en försvärande omständighet för de redan allt färre arbetsplatsbiblioteken. Folkbibliotekens och nu även fackens dåliga ekonomi gör dem alltmer obenägra att betala. Bland arbetsgivare är det numera mest sådana inom den offentliga sektorn som har förståelse för behovet.

Författaren till rapporten *Bibliotek i skymundan*, Peter Almerud, definierar ett arbetsplatsbibliotek som ”en boksamling med allmänlitteratur som finns på en arbetsplats och är till för de anställdas fritidsläsning, en boksamling som någon tar ansvar för, arbetar aktivt med och förnyar kontinuerligt”. Han menar också att arbetsplatsbibliotekets oftast begränsade urval inte behöver vara

någon nackdel – det ger det en översiktlighet som gör det lättare att välja, inte minst för läsovana låntagare.

Vänsterpartiet ser att arbetsplatsbiblioteken fyller en viktig funktion i ett samhälle där så många har så bråttom för att hinna med både arbete, familj och fritid. Förutom att det statliga bidraget till arbetsplatsbibliotek bör återinföras, bör givetvis de kommunala biblioteken uppmanas att agera för att bibehålla och få till stånd fler arbetsplatsbibliotek. Riksdagen bör besluta att till anslag 1:2 avsätta 10 miljoner kronor utöver regeringens förslag för främjande av arbetsplatsbibliotek.

27 Institutionsbibliotek

Såväl inom äldreomsorgen som inom sjukvården behövs tillgång till böcker och tidskrifter/tidningar. Behovet finns också på våra fängelser där det ofta saknas tillgång till intellektuell stimulans. Det har diskuterats huruvida sexdömda ska få ta in porrtidningar, men det diskuteras sällan att det finns ett behov av allmänlitteratur och kultur- eller facktidskrifter. Regeringen bör återkomma med förslag till ansvarsfördelning för en fungerande bibliotekservice såväl inom omsorgsverksamheter och sjukvård som inom kriminalvården. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

28 De nationella minoriteternas bibliotek

Sedan 1977 finns det en samisk bibliotekskonsulent för service och samordning av samisk litteratur. Konsulenttjänsten finansieras via Sametinget. När det gäller jiddisch har den judiska församlingen i Stockholm ett bibliotek för litteratur på jiddisch och om det judiska. Något motsvarande finns inte för romani och meänkieli. Där handlar behovet tills vidare i första hand om att underlätta tillkomsten av böcker och tidskrifter på dessa språk (se även ovan under 9.1). Sverigefinnarna har ett bibliotek i Finlandsinstitutet i Stockholm, som dock inte är anslutet till folkbibliotekens datanätverk. En sverigefinsk bibliotekskonsulent bör finansieras med statliga medel för att förestå en enkel lånecentral i anslutning till antingen Finlandsinstitutet eller något annat bibliotek och samtidigt ansvara för fjärrlåneverksamhet. Riksdagen bör besluta att för detta ändamål till anslag 3:1 avsätta 2 miljoner kronor utöver regeringens förslag.

29 Bibliotek för döva

Sveriges Dövas Riksförbund har länge efterfrågat ett fast finansierat bibliotek för döva. Ett sådant bibliotek har sedan oktober 2001 drivits som projekt i

Fel! Okänt namn på

Örebro. Syftet var att bygga upp en fungerande biblioteksverksamhet för teckenspråkiga döva i hela Sverige. Det är nu dags att det biblioteket ges ett fast uppdrag som nationell institution på samma sätt som Talboks- och punktskriftsbiblioteket. Det anslag på 1 miljon kronor som regeringen avsätter i budgetpropositionen är otillräckligt och behöver fördubblas. Riksdagen bör besluta att till anslag 3:1 avsätta 1 miljon kronor utöver regeringens förslag till resursbibliotek för döva i enlighet med vad som anförs i motionen.

30 Amatörkultur

Amatörkulturen är en folkrörelse med ca 750 000 medlemmar i körer, teaterföreningar, hembygdsföreningar och mycket mer. Amatörkulturens bredd är en nödvändig rekryteringsbas för den professionella kulturen, och den professionella kulturen inspirerar amatörkulturen – de förutsätter varandra. Amatörkulturen är en demokratiskt formad rörelse där kvinnor och män i olika föreningar och verksamheter skaffar sig erfarenheter och färdigheter som slutligen kommer samhället till godo. I dag är ansvaret för amatörkulturen uppdelat mellan olika instanser: Ungdomsstyrelsen, Kulturrådet och folkbildningen. Detta, liksom den sammanlagda bristen på pengar, är till men för amatörkulturens utveckling. En arbetsgrupp bestående av representanter för Ungdomsstyrelsen, Folkbildningsrådet och amatörkulturens samarbetsgrupp bör ges i uppdrag att utreda hur det övergripande ansvaret för amatörkulturen ska utformas. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

En faktor som hämmar amatörkulturens utveckling är de bidragsregler som i dag hindrar åldersintegrerad verksamhet. Det finns goda skäl för bidragsgivarna att värna de ungas rätt att själva bestämma över sina verksamheter, men när reglerna samtidigt hindrar andra unga människor från att exempelvis sjunga i en generationsblandad kör där de känner sig höra hemma, då fungerar regelverket inte tillfredsställande. Regeringen bör återkomma med förslag till anpassning av bidragsregler så att de inte hindrar åldersintegrerad verksamhet. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

Därtill kommer de regler som missgynnar amatörkulturföreningar i jämförelse med idrottsföreningar, vilka kan avlöna ledare med upp till ett halvt basbelopp per år utan att betala sociala avgifter.

31 I lagen om socialavgifter stadgas att

”vid bestämmande av avgiftsunderlaget ska bortses från ersättning till en och samma idrottsutövare från en sådan ideell förening som har till huvudsakligt syfte att främja idrottslig verksamhet, om ersättningen från föreningen under året inte uppgått till ett halvt prisbasbelopp enligt lagen om allmän försäkring”. Regeln om ett halvt prisbasbelopp bör gälla också kulturföreningar. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

Den urholkning som skett under många år och de nya krav som ställs på amatörkulturens centralorganisationer, bl.a. på utvecklingsarbete, innebär att stödet till dessa organisationer behöver höjas med 25 miljoner kronor i förhållande till det av regeringen föreslagna anslaget. Riksdagen bör besluta att till anslag 1:2 avsätta 25 miljoner kronor för amatörkulturöringarnas centralorganisationer utöver regeringens förslag.

32 Samarbete mellan amatörer och professionella

Vänsterpartiet har i tidigare motion framfört förslag om att det ska tas fram en modell för jämlikt och långsiktigt samarbete mellan yrkesverksamma scenkonstnärer och amatörer. I kulturutskottets betänkande 2007/08:KrU11 anförs att Kulturrådet lämnar bidrag till regionala teater-, dans- och musikinstitutioner för samverkan mellan professionella konstutövare och amatörer. Exempelvis hänvisas till en uppsättning på Västerbottensteatern där amatörer fått medverka. Dessutom anförs i betänkandet att såväl studieförbund och folkhögskolor som föreningslivet bidrar till att främja människors möjligheter att vara delaktiga i kulturlivet. Man menar också att en samsarbetsmodell som den Vänsterpartiet efterfrågat måste tas fram av föreningslivet och de berörda institutionerna själva för att verkligen kunna få genomslag och gynna samsarbetet mellan amatörer och professionella.

Med anledning av detta vill vi framhålla att det är svårt att komma fram till en jämlik modell när parterna – i detta fall institutionerna och amatörföreningarna – är så olika starka. Ett av problemen för amatörerna är att de själva inte kan söka anslag för gemensamma projekt; det kan i dag bara institutionerna göra. Uppdelningen mellan folkbildning och kulturråd av ansvaret för amatörkulturen, eller snarare bristen på ansvar, gör det inte heller lättare för amatörerna, eftersom den ena instansen alltid kan hänvisa till den andra. Dessutom ligger det, så länge som amatörernas paraplyorganisation saknar tillräckligt stöd, utanför amatörernas ekonomiska möjligheter att avsätta resurser för det utvecklingsarbete som det innebär att arbeta fram en sådan samsarbetsmodell och då först och främst få med sig institutionerna på det projektet.

Vänsterpartiet anser att i den rådande situationen, där det handlar om en sådan maktobalans som den mellan regionala institutioner och amatörföreningar, är det samhällets ansvar att gå in och underlätta samsarbetet där det är politiskt eftersträvsansvärt, främst genom att se över och ändra på de regler som försvårar samsarbetet.

Flera länder har lagar som stärker kulturens ställning allmänt och som även inkluderar amatörkulturen. Det är vanligt att man liksom i Sverige har en uppdelning där kommuner och regioner i princip svarar för stödet till amatörkulturen medan staten ansvarar för den professionella kulturen och bidrag till amatörkulturens paraplyorganisationer, men då kan det exempelvis finnas

Fel! Okänt namn på

regionala kulturkommissioner som fördelar stöd även till amatörkulturen. Danmark hade under några år en försöksverksamhet där föreningen Amatörernes Kunst og Kultur Samråd (AKKS) administrerade regeringens stöd till amatörkulturen.

Vänsterpartiet anser att regeringen bör återkomma till riksdagen med förslag till ett regelverk anpassat för att främja amatörkulturens utveckling och möjligheter till samverkan mellan amatörer och professionella. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

Stockholm den 5 oktober 2008

Lars Ohly (v)

Marianne Berg (v)

Hans Linde (v)

Alice Åström (v)

Siv Holma (v)

Jacob Johnson (v)

Elina Linna (v)

Gunilla Wahlén (v)